

## Ján Mazák: Sudca musí mať predovšetkým pevný charakter

(prepis rozhovoru)

[02.09.2023; tyzden.sk; Eugen Korda]

Eugen Korda, moderátor:

"Toto, čo tu tie papier držím, pán Mazák, tak to je zoznam všelijakých vašich funkcií, ktoré ste ako sudca dosiahli, ktoré ste absolvovali. Ja to tu, samozrejme, nebudem všetko vymenovávať, lebo tým výpočtom by som začal aj ukončil túto reláciu. No ale vy ste, pán Mazák, začali byť sudcom v čase komunizmu. Však boli ste aj v strane a teraz som tu mal pani Vášáryovú a keď sme vychádzali von a išli sme pre vás, teda ona nevedela, že idem pre vás, ja som jej povedal, že idem pre vás a hovoril som jej, že vidíte pani Magda, že aj tí komunisti niektorí sa vydarili. A ona povedala, že jasné, že vy ste ten príklad toho vydareného komunistu."

Ján Mazák, predseda Súdnej rady SR:

"Marián Leško je ďalší."

Eugen Korda:

"Áno, Marián Leško, no. Tak dalo sa vtedy, keď ste sa vy stali sudcom, súdiť podľa svedomia, alebo to bolo obmedzené?"

Ján Mazák:

"Podľa svedomia sa dalo určite súdiť. A viete prečo? Lebo panovala mylná predstava, že každá sudkyňa alebo každý sudca museli byť v strane."

Eugen Korda:

"Ale vy ste boli."

Ján Mazák:

"No moment, ja som nastúpil do justície v 1978 roku a členom strany som sa stal v 1984. Bol som tri roky sudca Krajského súdu v Košiciach a nebol som v žiadnej strane a nebol som ani kandidát strany."

Eugen Korda:

"Prečo ste tam vstúpili?"

Ján Mazák:

"Ja to vysvetlím. Viete, čo je na tom ešte krásne? Že senát 19 (?), v ktorom som sedel, sa skladal JUDr. Schichmann, JUDr. Borseková a ja, všetci boli nestraniční. Spolu boli sme všetci nestraniční. Títo dvaja, JUDr. Schichmann a JUDr. Borseková odišli z justície bez toho, že by boli niekedy členmi strany. A ja som v 1982 roku po tragickej smrti mojej manželky 28-ročnej sa stal prvým námestníkom predsedu Mestského súdu v Košiciach a zistili v tej dobe, keď ma už menovali, že nie som ani kandidát strany, lebo z krajského súdu spravidla to boli vždy nejakí stranícki, by som povedal, nominanti, takže ponúkli mi to. Po tej tragédii osobne som vstúpil, ale musím v tomto kontexte si zdôrazniť, že moja manželka terajšia celý život prežila v justícii na Krajskom súde v Košiciach a nikdy nebola ani kandidátka, ani členka strany. Takže nie je pravda, že všetci sudcovia boli v strane. Veľmi veľká časť z aspektu toho, čo sa hovorí, bolo to okolo 18 percent, nikdy nevstúpili do strany a mali sme dokonca príklad, kde kolega sa stal kandidátom strany, veľmi dobrý sudca Vranova, Bola mu ručiteľkou

manželka ideologického tajomníka krajinského v Košiciach a keď mu skončila kandidátska lehota, vystúpil na schôdzi KSS a vyhlásil, že neželá si vstúpiť do strany a nič sa mu nestalo.”

Eugen Korda:

“Vážne.”

Ján Mazák:

“Peter Šamo, spolužiak mimochodom mojej manželky. Nič sa mu nestalo. A doktorka Blahová, to je tá jeho ručiteľka, tiež nič. Viete, kolujú tu veľmi veľké fámy o tom, ako tí, čo boli v justícii pred rokom 1989, boli poplatní režimu. No neboli. Dokonca jeden z týchto ľudí sa potom stal predsedom Krajského súdu v Košiciach. A boli za ním straníci a on jednoducho nebol strane a žiadne intervencia nepomohla vo veľmi vážnej pracovnoprávnej veci a takých príkladov by som mohol povedať veľa. Ale to nechcem tým povedať, že sa nediali veci, ktoré boli ponižujúce, lebo občas sa diali veci, ktoré nás trochu dezorientovali, ale občianskoprávne súdnictvo, rodinné, pracovné bolo dosť mimo vplyvu. Najhorší stav bol vlastne v oblasti trestného súdnictva, ale tam zas rodná strana vedela riešiť veci na polícii a na prokuratúre, čiže k nám sa tie veci nedostávali. Ale ja som nemal žiaden problém ako trestný námestník odsúdiť aj nomenklatúrny káder strany a na prísny trest.”

Eugen Korda:

“A vy keď ste teraz tak určite sledovali ten výber ústavných sudcov v Českej republike a keď sa tam prevalil ten škandál s jedným tým, ako sa volal, Frenkl, alebo tak nejako, tak sa prevalilo, že on súdil tých, čo ušli za hranice. No ale keby jedného, dvoch, tak človek si povie, že dobre. Keby sa bol k tomu priznal, no tak si človek povie, že dobre, ale však ich bolo viac ako sto.”

Ján Mazák:

“Tak viete, čo je ten problém? Ten problém spočíva v tom, ja som to pozeral a bohužiaľ, kolega sa neorientoval. U nás takisto vždy po letných dovolenkách bol uplatnený paragraf 109 trestný čin opustenia republiky. To sa v skutočnosti nesúdilo. To boli administratívne rozsudky. A pod ne sa podpisovali všetci sudcovia trestného úseku, ale z jednoduchého dôvodu. Prvá dôvod bol, že sme vedeli že nikdy žiaden z tých rozsudok nebude vykonaný. Druhý dôvod bol, že keď náhodou nejaký majetok ostal, tak nebol to problém, lebo prepadol štátu podľa občianskeho .... Tretí dôvod bol, že všetci, čo sa vrátili po odsúdení, boli omilostení. A štvrtým dôvodom, že všetci sme vedeli, ako to je. Čiže vedeli sme a to som aj povedal raz neoficiálnej jednej novinárke, v celej Československej socialistickej republiky, aby som sa nemýlil, nebol jediný súd, ktorý by odmietol to súdiť, lebo vedel, že žiaden dôsledok to nemá a odmietnuť to, by znamenalo koniec jeho kariéry pravdepodobne, respektíve mal by nejaké problémy. Ale fakt, takže je to veľká pravda.”

Eugen Korda:

“Áno, však mňa na tom prípade toho sudcu nezaráža to, že to robil, ale že to tajil podľa mňa. A k tomu smerujem, že čo, aký musí byť dobrý sudca, sa vás pýtam, však paragrafy, to sa naučí každý blbec, to by som sa naučil aj ja a nosiť talár sa tiež naučí každý. Tak čo je podľa vás tá kľúčová vlastnosť dobrého sudcu? Ja si myslím, že charakter. Mýlim sa?”

Ján Mazák:

“Nielenže sa nemýlite, ale všade, kde som pochodil, ja som pochodil celú Európu, bol som dokonca aj v zámorí, všade na tých súdoch, ktoré majú vynikajúcu tradíciu, vysokú dôveryhodnosť nad 80 percent, všade úplne toporne dbajú na to, aby morálny štandard

človeka, ktorý oblieka talár, bol nespochybniteľný. To je niečo, čo proste, viete, posudzovať fínskeho sudcu, nemeckého, anglického s našimi je veľmi zložité, lebo my stále sme len tridsať rokov od toho, čo nazývame nežnou revolúciou alebo pádom totality. A my sme urobili čo? My sme veľmi rýchlo a veľmi šikovne upravili všetky právne predpisy, prijali novú ústavu, len zabudli sme na to, že to je papier, že treba zmeniť myslenie ľudí.”

Eugen Korda:

“No a k tomu smerujem.”

Ján Mazák:

“Áno a zmena myslenia je veľmi zložitý proces a u niektorých došlo k tej zmene veľmi rýchlo, podcenili to.”

Eugen Korda:

“Počkajte, bavíme sa o sudcoch teraz?”

Ján Mazák:

“O sudcoch, o sudcoch. A niektorí veľmi rýchlo pochopili, že to, už je nielen deklarované, je skutočná nezávislosť, ktorá prináša výhody, ktoré sa snažili využiť. Niektorí v prospech vecí a niektorí žiaľ ako sa nakoniec vyvíjalo v rokoch 2019 až 2020, sklzli na tú platformu, že my sme nedotknuteľní a vytvoril sa taký určitý pocit sunáležitosti aj pri tom, že sa páchali skutky, ktoré nakoniec viedli k tomu, že niektorí sudcovia boli obvinení, vzatí do väzby, niektorí obžalovaní a niektorí sú už aj odsúdení. Čo je určitým spôsobom jedinečná tragédia v súdnictve Slovenskej republiky neopakovateľná, pretože nikdy a nikde sa toto nestalo, v krajinách V4 vôbec. A v celej civilizovanej Európe sa občas objaví korupcia u sudcov, ale toto bol pomerne masívny zjav na to, že aká sme malá krajina a aké hodnoty vyznávame. Pretože my sme členská krajina, členský štát Európskej únie a v článku 2 Zmluvy o Európskej únii je napísané, že vyznávame a uznávame právny štát. A právny štát a korupcia v justícii, to sú inkompatibilné veci.”

Eugen Korda:

“No dobre, ale tak vysvetlite mi, ako sa toto mohlo stať?”

Ján Mazák:

“Ako sa toto mohlo stať? Veľmi jednoduché. Tí, ktorí vládli posledných pätnásť, dvadsať rokov, vytvorili živnú pôdu pre to, aby aj justícia sa dostala do pozície, v ktorej korupcia, úplatkárstvo, rodinkárstvo neboli považované za také javy, ktoré treba absolútne vytesniť. A v justícii tobôž. Keď to robili mocní tohto štátu, politici špičkoví, ten krásny výraz klasický, že korupcia na najvyšších miestach sa nemôže stíhať, lebo neexistuje.”

Eugen Korda:

“To povedal Kaliňák.”

Ján Mazák:

“To všetko viedlo u niektorých a našťastie fakt u menšej časti súdnictva k presvedčeniu, že proste je to trend, ktorý je pardonovaný, tolerovaný, nestíhaný a ten pocit beztretnosti potom viedol k tomu, že sa začali tieto akcie. No a vďaka Threeme sa ukázali aj niektoré veci, ktoré poukazovali na to, že skutočne justícia prešla veľmi ťažkým testom, ktorí vlastne ešte neskončil, pretože tá vnútorná očista ešte stále by sa mala dokončiť. A ja stále to hovorím, to je už stereotyp, čo hovorím, mladá generácia, ktorá nastupuje, teraz nastúpilo okolo dvesto sudkýň a sudcov. To sú tí, ktorí ozaj môžu zmeniť názor ľudí na súdnictvo.”

Eugen Korda:

“No áno, ale však medzi tými stíhanými a možno už aj odsúdenými, ja to už ani nesledujem, však sú aj mladí sudcovia, ktorí sa stali sudcami až po revolúcii.”

Ján Mazák:

“Áno, ale to už z toho aspektu ide o stredno-staršiu generáciu, nie na najstaršiu. Paradoxne z tej najstaršej generácie boli výnimky, ale skôr tá stredná a staršia sa nechala unášať čarom korupcie, bohužiaľ. A je mi to veľmi ľúto, že zatiaľ ešte nenasala taká tá sebareflexia, ktorú ja si viem predstaviť asi tak, že všetci by unisono povedali, že je im to hrozne ľúto, čo sa stalo, že to odsudzujú.”

Eugen Korda:

“A to nie sú schopní povedať?”

Ján Mazák:

“Tí, ktorých sa o najviac týka a ich okolie, sa správa tak, ako keby sa takmer nič nestalo. Áno, sú stíhaní, ale viete, stále sa hovorí o prezumpcii neviny. Ale už sú odsúdení. A viete, toľko sudcov a sudkyň je odsúdených už len v tomto stave ako dnes, to je niečo neuveriteľné a ten veľmi ťažký prípad, ktorý to odštartoval, prípad pani Moniky Jankovskej, áno, však treba rešpektovať, že je prezumpcia neviny, ale to všetko, čo sme počuli v priamom prenose, ona nepozná Kočnera, nikdy ho nestretla. Už len toto, to nebola len štátna tajomníčka, to bola aj sudkyňa, to už vlastne ukazuje, že je niečo veľmi, veľmi zvláštne v tom systéme, bolo narušené a že vlastne bolo to deformované do tej miery, ktorá v tých rokoch, keď to defiló 13 sudkyň a sudcov na Ústavný súd na rozhodovanie o súhlase na väzbu úplne vydesilo celú kultúrny civilizovaný svet na západ od nás.”

Eugen Korda:

“Vážne?”

Ján Mazák:

“No mňa sa v Bruseli, v Luxemburgu pýtali, panebože, čo sa deje, nejaký zlomový okamih je to? Dochádza k deštrukcii? Chcete vymeniť všetkých sudcov? Treba urobiť nejaké systémové opatrenia? Hovorím, tak je to neprijemné. A toľkých a za takejto?”

Eugen Korda:

“A to ešte o všetkých nevedia.”

Ján Mazák:

“To ja neviem, ale bohužiaľ je to tak, že vždy sa hovorilo o tom, že ten vrchol ľadovca sa odkryje a niekedy pod ním ešte môžu byť veci, ktoré nectia justíciu vo všeobecnom slova zmysle.”

Eugen Korda:

“No aby som vám pravdu povedal, či to stí tú justíciu alebo nie, mne je úplne jedno. Ale pre mňa je dôležité to, či môžem bezpečne nakráčať do súdnej siene bez toho, aby som sa nebál, že ma niektorý sudca odsúdi podľa želania môjho súpera? To je pre mňa dôležité a k tej cti toho súdництва, to mi je v princípe jedno. Ale chce sa vás ale spýtať na niečo iné. Hovorilo sa, že taká tá reforma, ktorú spustil Ján Čarnogurský, možno sa mýlim, ale.”

Ján Mazák:

“Ja som bol jeho štátny tajomník.”

Eugen Korda:

“No a kde sa odviazali ruky tým sudcom a dáva sa im taká sloboda, taká voľnosť, že vlastne to spôsobilo to, že si tí sudcovia robili čo chceli.”

Ján Mazák:

“Prístup Jána Čarnogurského v roku 1998 – 1999, kedy som bol štátnym tajomníkom, bol podľa mňa veľmi správny. Aj politicky veľmi bol dobre zvládnutý. Bohužiaľ adresoval tieto svoje snahy ľuďom, ktorí to veľmi nepochopili.”

Eugen Korda:

“Alebo nechceli.”

Ján Mazák:

“Nepochopili, že nám vlastne chce otvoriť otázky, ktoré v tej dobe boli stále aktuálne a to je prerod totalitného súdnicstva na súdnicstvo moderného, demokratického a právneho štátu, ktorý aspiruje byť členským štátom Európskej únie. V tomto Ján Čarnogurský sa určite nemýlil. Že to nevypáľilo najlepšie, nebola ani jeho chyba. Bola chyba v osobách. Na vedúcich pozíciách v týchto krajských súdoch, v niektorých aj okresných a ďalších sa držali ľudia, ktorí vlastne boli nominantmi Mečiarovho HZDS.”

Eugen Korda:

“No ale držali ich tam sudcovia.”

Ján Mazák:

“Držali ich tam sudcovia a vždy keď sa niečo pohlo, tak vlastne nastal taký odpor, že buď z neho bolo zjavné, že nikto nemá záujem prispieť k tomu, aby to súdnicstvo skutočne začalo byť spravodlivé, nestranné, nezávislé. A ako ste naznačili, aby sa nikto nemusel báť vojsť do pojednávacej miestnosti a aj keď neuspje alebo bude odsúdený, si povie ok, v poriadku, ale bolo to spravodlivé. Lebo to je ten základný problém. Ja som počul takú veľmi naivnú, detskú odpoveď na to, že prečo taká nízka dôveryhodnosť súdnicstva, lebo stále je niekto nespokojný a stále niekto je odsúdený, a stále niekto prehrá. No a potom prečo je v Nórsku alebo v Dánsku 92-percentná dôveryhodnosť? To tam ako žalobca aj žalovaný obaja uspejú? Alebo obžalovaní vychádzajú ako neviniatka? Lebo to je proste úplne detinské vysvetlenie problému, ktorý u nás existuje, nízka dôveryhodnosť a nízka dôvera v nezávislosť súdov, keď vo Fínsku je to tiež 95 percent, keď v Anglicku vám povedia, že samozrejme, že si vážime súdy vysoko nad 90 percent. Lebo to sú jediné orgány moci, ktoré nás chránia pred výčinní vládou. No tu to nie je tak.”

Eugen Korda:

“To sa ukazuje aj v Spojených štátoch.”

Ján Mazák:

“Áno, presne tak, to nikto si neuvedomuje v mojom fachu, a by som to tak povedal, že prípad Trump je krásna ukážka, že čo dokáže demokracia.”

Eugen Korda:

“Ešte nedokázala.”

Ján Mazák:

“Ale čo dokážu odborní a statoční prokurátori a sudcovia. Trump, to nie je hoci kto. Je to bývalý prezident, je to mocný človek. Je to človek, ktorý má moc nielen politickú, ale aj faktickú. A vidíte, toto je pre mňa základ. To padni komu padni by malo byť základným východiskom. A preto si osobne myslím, že čaká náš ešte veľmi dlhá cesta, aby sme si to uvedomili. Lebo tu, keď hovoríme o tom súdnicstve, sa vrátim k jednej vážnej veci. Si predstavte totalitu ja keď som bol sudcom Krajského súdu v Košiciach a to som bol sudca, nebol som predseda senátu, ja som chodil ako horenos, hore nos som mal. Vtedy bola hrdosť na

povolenie sudcu napriek tomu, že to bolo v totalitnom štáte. Teraz sa nejakým spôsobom hrdosť na to povolanie vytratila. Ale sudca musí byť hrdý a sebavedomý človek, nie bezočivý, sebavedomí. A toto keby sme tým mladým, vy ste sudcovia, vy máte obrovskú moc v rukách, vážte si to, ale je to spojené so zodpovednosťou a dávajte si pozor. Ale keď sa nevráti hrdosť na to povolanie, lebo počul som aj také: ja nepoviem, že som sudkyňa, ja sa predstavujem ako právnička.”

Eugen Korda:

“Ale plat je dobrý.”

Ján Mazák:

“No plat je piaty, šiesty najlepší v Európskej únii podľa posledných parametrov. Áno, na podmienky Slovenskej republiky je veľmi slušný. Znova podčiarknem, je aj zaslúžený. Lebo amortizácia človeka v talári, najmä pokiaľ ide o trestné kauzy a nie hocijaké, je dosť vysoká. Je to psychicky veľmi náročné povolanie. A dajme tomu rodinnoprávne súdnictvo, celý aktívny život sa hrabať v nešťastí iných ľudí a riešiť majetky, deti, prieky, je to náročné. Nie je to jednoduché.”

Eugen Korda:

“Ja vám poviem, že ja sa súdim teraz, však nebudem hovoriť o čo, to nie je dôležité a už sme mali dve alebo tuším tri pojednávania a je to taký spor na ochranu osobnosti a teda ja tej sudkyni nezávidím počúvať nás.”

Ján Mazák:

“Ale za to je platená.”

Eugen Korda:

“No je za to platená, ale teraz aj ten môj súper, aj ten, čo ma žaluje, aj my sa bránime a ona to všetko musí počúvať a to som ja fakt zvedavý, ako sa ona z toho vysomári.”

Ján Mazák:

“Ja vás ubezpečujem, že sa vysomári z toho, pretože tí sudcovia majú vysokú odolnosť voči prílivu informácií a všetkých takmer, ktorých poznám a sú dobrí vo svojom povolaní, stále vedia z mora informácií dovidieť na breh, to znamená dovidieť na okamih, kedy si povedia dosť rozprávania, dosť skutkov, ideme rozhodovať.”

Eugen Korda:

“Idem vám zoťat' hlavu.”

Ján Mazák:

“Ale práve preto je to také, že niekedy si myslím, že ľudia príliš jednoducho posudzujú činnosť sudcov. Je to mimoriadne národná myšlienková činnosť. A viete, to je skutočne obrovská moc. A teraz sa vráti k súdnictvu. Človek, ktorý sedí oproti vám, nenápadný, nízky vzrastom.”

Eugen Korda:

“A pošle vás na doživotie.”

Ján Mazák:

“A vás môže poslať na doživotie, na 25 rokov.”

Eugen Korda:

“Alebo oslobodiť.”

Ján Mazák:

“Alebo oslobodiť. Ale to je všetko vážne, lebo to je človek. Predstavte si, stáť, ja som v živote dal najvyšší trest ako trestný náместník na súde prvého stupňa desať rokov. No bol som, okolo 30 rokov som mal, lebo vtedy to bolo trochu inak, alebo tak som mal po 30 niečo, kým som sa pripravoval na rozsudok, zložitý prípad, nebudem hovoriť, o čom to bolo, ale na desať rokov niekoho odsúdiť.”

Eugen Korda:

“A vtedy bol trest smrti. Boli by ste dali trest smrti, keby boli nejaké dôvody? Ja viem, že sa to ťažko hovorí.”

Ján Mazák:

“No ťažko sa to hovorí, ale bol som už v justícii, keď padol posledný trest smrti a kolegyňa sudkyňa z Krajského súdu Košice bola na jeho výkone. A práve keď sa vrátila z jeho výkonu, vtedy som sa ubezpečil v tom, že trest smrti nie je trest, ktorý.”

Eugen Korda:

“Prečo?”

Ján Mazák:

“Lebo ona musela byť prítomná pri tej poprave.”

Eugen Korda:

“A ona vám hovorila?”

Ján Mazák:

“No tak.”

Eugen Korda:

“Čo vám povedala?”

Ján Mazák:

“Nerád by som to opakoval. Nie je to niečo, čo je dobré zopakovať.”

Eugen Korda:

“A to vás presvedčilo že.”

Ján Mazák:

“A to ma presvedčilo, že v civilizovanej spoločnosti trest smrti je veľmi, veľmi zložitou otázkou a nedajbože sa pomýliť. A preto si myslím osobne, že človek by človeku nemal brať život týmto spôsobom.”

Eugen Korda:

“Ja si tiež myslím, však ja nie som právnik, ani vzdelaný v práve, že trest smrti, to sa už nedá nikdy vrátiť, to je ten problém.”

Ján Mazák:

“Rehabilitácia tam nie je. Je dosť komplikovaná a nemožná.”

Eugen Korda:

"Dobre, pán Mazák, vy ako som tie papiere ukazoval, však ste mali všelijaké dôležité funkcie v súdnictve, aj v tom európskom, však o tom tu nebudem hovoriť. Ale teraz ste že členom, predsedom Súdnej rady. To je vysoká funkcia, aj keď veľa ľudí nevie, čo to tá Súdna rada vlastne je. Tak im to vysvetlite."

Ján Mazák:

“Formálne Súdna rada je vlastne ústavný orgán, ktorý chráni sudcovskú legitimitu, to znamená, že chráni.”

Eugen Korda:

“Čo je to sudcovská legitimita?”

Ján Mazák:

“To je vlastne oprávnenosť sudkýň a sudcov slovenskej republiky súdiť. Čiže chránime ich súdenie. To znamená súdenie, ktoré je vlastne ich povinnosťou, aj oprávnením. To je jasné. Ale chránime to z rozličných aspektov, ale tie tri základné sú úplne štandardné. Ochraňujeme ich nezávislosť, sledujeme ich nestrannosť a hlavne spravodlivosť. Ale tá najpodstatnejšia úloha Súdnej rady Slovenskej republiky je, že vlastne vykonáva dohľad a preveruje sudcovskú spôsobilosť. Preveruje sudcovskú spôsobilosť nových kandidátov a kandidátok.”

Eugen Korda:

“U každého?”

Ján Mazák:

“U každého.”

Eugen Korda:

“Ako hlboko tam idete?”

Ján Mazák:

“No to je veľmi zložité. Začína to tým, že ten uchádzať o sudcovský talár musí absolvovať justičnú skúšku, prejsť hromadným výberovým konaním, potom na súdnu radu preveríme jeho sudcovskú spôsobilosť z hľadiska majetkového, z hľadiska kontaktov s organizovaným zločinom, z hľadiska jeho morálneho štandardu, integrity a jednoducho táto, dá sa to nazvať zložitá, je to zložitý proces, vyústi do záveru, že povieme, že má spôsobilosť a ho navrhne prezidentke vymenovať za sudcu.”

Eugen Korda:

“Dobre, ale vy všetky tieto veci, teda mnohé z nich môžete preveriť len v súčinnosti s nejakými štátnymi orgánmi a to je Národný bezpečnostný úrad.”

Ján Mazák:

“Nie, to už teraz bolo zrušené.”

Eugen Korda:

“A ako to zisťujete?”

Ján Mazák:

“My to zisťujeme tým spôsobom, že vlastne teraz máme my výlučnú kompetenciu zisťovať tieto fakty, údaje a informácie o kandidátoch na funkciu sudcu.”

Eugen Korda:

“A máte na to aj kapacitu?”

Ján Mazák:

“A máme na to kapacitu, lebo po januári 2021 sa u nás vytvorila sekcia vyhľadávania informácií o majetkových pomeroch a sudcovskej spôsobilosti. A táto sekcia, mimochodom je zložená z bývalých vyšetrovateľov a operatívcoch Národnej kriminálnej agentúry.”

Eugen Korda:

“A má právomoci cez...”

Ján Mazák:

“To je náš organizačný útvar, ktorý len zhromažďuje informácie a predkladá ich kontrolným komisiám Súdnej rady. To je šesť kontrolných komisií. Tí preverujú tieto podklady, prípadne si kandidáta pozvú, alebo dokonca aj sudcu, a potom pripravia stanovisko pre Súdnu radu a 18



Ľudí vlastne v Súdnej rade rozhoduje o to, či má ten kandidát sudcovskú spôsobilosť, alebo či ten sudca naďalej dodržiava všetky predpoklady.”

Eugen Korda:

“A stáva sa to často, že nedostanú tú previerku?”

Ján Mazák:

“Nestáva sa často, ale už sa konečne stáva. Predtým sa to nestávalo. Stáva sa, že sme povedzme konkrétnej uchádzačke, konkrétnej kandidátke po preverení nepriznali sudcovskú spôsobilosť. A podala ústavnú sťažnosť a tá ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Čiže to je veľmi dobrý trend. To záverečné, by som povedal, kolo uchádzania sa o sudcovský talár pred sudcovskou radou je veľmi náročné. A my sa pýtame na veci, ktoré ako vy ste naznačili, po väčšine sa zameriavajú na morálny štandard. Lebo ako ste naznačili, naučiť sa právnické formulky, judikáty a všetko, napokon je tá informačná technológia taká, by som povedal, všade prítomná, že to nie je žiadna otázka. Kladieme obrovský dôraz na to.”

Eugen Korda:

“No ja si pamätám, ako sa sudcovia bránili voči tým previerkam, ja to zjednodušujem, tak to som možno aj trochu rád, že sa v tom nehrabú tieto štátne inštitúcie ako je SIS-ka a Národná bezpečnostný úrad.”

Ján Mazák:

“No v tomto prípade SIS-ka nám dáva informácie.”

Eugen Korda:

“No ale tam teda k tomu smerujem, že tieto inštitúcie sú také toxické, ako im vy môžete veriť?”

Ján Mazák:

“Viete čo je ten problém? Podľa zákona musíme od spravodajských služieb, teda Vojenského spravodajstva a Slovenskej informačnej služby vyžadovať informácie, či nemajú poznatky o kandidátoch, alebo prípadne o sudcoch. No tá spolupráca so Slovenskou informačnou službou, ja som tam bol aj s podpredsedom Súdnej rady, bola nadviazaná v zmysle zákona, to bola povinná, my povinne sa ich musíme pýtať. A prišli nám informácie, ktoré sme, nie vo veľa prípadoch, dá sa povedať na prstoch jednej ruky sa dajú zrátať, ale vedeli využiť pri tom, aby sme vedeli zodpovedne povedať, či to človeka pustíme do toho systému súdництва, alebo mu povieme, že zreteľom na to, čo vieme alebo čo o ňom sa zistilo, nemôže byť teda preverený a nemôže mu byť priznaná.”

Eugen Korda:

“Čiže vy ste spokojný s nimi?”

Ján Mazák:

“Nie, to nie, to nie, ale viete prečo nie som spokojný? To je veľmi ťažko uchopiteľná téma. Po prvé, zákonná úprava zostala na pol ceste a po druhé, spolupráca so Slovenskou informačnou službou takisto zostala na polceste, a preto pripravujem teraz aj návrh na Ústavný súd. Lebo my tie informácie, ktoré dostaneme, nemôžeme sprístupniť ani kandidátovi, ani sudcovi. A potom to otvára otázku korektnosti a prístupu ku spravodlivému procesu.”

Eugen Korda:

“Ale za to SIS-ka nemôže.”

Ján Mazák:

“SIS-ka za to nemôže, ale pokiaľ si pamätám, v pripomienkovom konaní sa bránili tomu, aby sme my mohli použiť informácie.”

Eugen Korda:

“Aha, takže môže.”

Ján Mazák:

“My by sme ich nechceli publikovať. Boli by v utajenom režime. Ale trváme aj teraz na tom, že musíme ich sprístupniť aspoň kandidátovi alebo sudcovi, nech sa pozrie, prečo my sme rozhodli o tom, že nemá sudcovskú spôsobilosť.”

Eugen Korda:

"No dobre, pán Mazák, ale keby ste vedeli a prepáčte, že to tak povie, o svojej vlastnej žene, že vás stále podvádza a stále by ste jej verili, že večer chodí na kávu so svojou kamarátkou? A SIS-ka tu už celé roky vidíme, že čo sa tam deje, tak ako im môžete veriť?"

Ján Mazák:

“Viete, čo je ten problém? Ja nepoznám pomery v Slovenskej informačnej službe. To čo čítam a vidím, a počujem, a viem, samozrejme, otvára legitímnu otázku, či im môžeme veriť. Ale ja nepotrebujem im veriť, pretože Slovenská informačná služba nám dávala len informácie, čiže tá informácia neobsahovala žiadne ich hodnotenie, len to hodnotenie totiž zostalo na nás, na kontrolnej komisii a Súdnu radu. A zatiaľ sa s tým vyrovnáme síce ťažko, ale ako tak sa to darí. Samozrejme je otázka, že prečo tie informácie boli podané nám v takej forme a dajme tomu, že neboli postúpené orgánom činným v trestnom konaní. Ale to nie sú dôvody, ktoré sú veľmi vážne a viete vnútorná logika spravodajských služieb je skutočne pochopiteľná len tomu, kto s tým pracuje. Čiže my sme sa odklonili od Národného bezpečnostného úradu, to nebola dobrá cesta. A dostali sme sa niekde na cestu, ktorá tiež nie je ideálna, ale to je vývoj. Buď som v období, keď ešte stále tu budem alebo budeme, a budeme sa snažiť korigovať tú právnu úpravu, aby bola nielen pekná na papieri ale efektívna. Čo vy hovoríte, veriť? A keď veriť, z akých dôvodov? A keď vyhodnocovať, akým spôsobom? To zatiaľ je medzi nebom a zemou, nie je to ideálne, ale napriek tomu to sem-tam prinieslo veľmi dobré výsledky a to nás ako teší.”

Eugen Korda:

“No u tých tajných služieb je strašne dôležité, že či im dôverujete, lebo ak im nedôverujete, tak to všetko je tam také utajené, že.”

Ján Mazák:

“Pre Súdnu radu to nie je podstatné. Znovu to zopakujem. Nám stačí informácia. Tá sa poskytuje štandardným spôsobom ako vysokým ústavným činiteľom, povedzme prezidentovi, predsedovi Národnej rady, predsedovi vlády a my tú informáciu dostaneme úzko účelovú zameranú na osobu kandidáta alebo sudcu.”

Eugen Korda:

“Dobre, tak to ma privádza k otázke, že či ste nejaké podobné informácie obdržali alebo žiadali aj v prípade mne mimoriadne sympatickej pani sudkyne Záleskej. Mali ste?”

Ján Mazák:

“Nie, v tomto prípade sudkyne Záleskej sme konali vo veciach, v ktorých sme vôbec nepotrebovali, ani nám to zákon neukladal. To znamená, že ani sme to nemohli urobiť, obrátiť sa na Slovenskú informačnú službu. V jej prípade sme riešili v prvom kole vynášanie informácií zo spisov, ku ktorým malo prístup desiatky ľudí. To sa nepreukázalo, že by ona

vynášala informácie. Druhý prípad bol, že bránila podať inzulín obžalovanému, čo sa samozrejme tiež nepreukázal. A teraz ten tretí prípad sa dostal do roviny po tom nechutnom videu, ktoré bolo uvedené, do roviny etickej. A tam je to úplne niečo iné, lebo tam pokiaľ ide o etiku, Etický kódex sudcov, tam do toho by Slovenská informačná služba asi ťažko vstupovala, alebo ťažko by nám poskytla ako tak užitočné informácie.”

Eugen Korda:

“Ale vstupovali do toho, teda ja som si pozrel to video zo zasadnutia tej Súdnej rady a myslím si, že tri sudkyne alebo dve, teraz neviem, teda sa správali dosť nechutne. Čo to vypovedá o našom súdnictve?”

Ján Mazák:

“No členky Súdnej rady Slovenskej republiky neboli tam ako sudkyne.”

Eugen Korda:

“Oni nešli ako po merite tej veci, ako by ich zaujímalo niečo iné.”

Ján Mazák:

“Počul som, teda väčšinový názor na toto zasadnutie, o ktorom hovoríme a na ktorom sa zúčastnila sudkyňa Záleská, je taký, ako vravíte, že bolo to trochu útočné. Bolo to náročné, bolo to občas.”

Eugen Korda:

“Trochu útočné?”

Ján Mazák:

“Veľmi kritické, kričalo sa, ja som musel aj zasiahnuť do toho. Som požiadal, aby sa rokovalo pokojne. No bola to veľmi vypätá informácia, pretože sme sa pohybovali na veľmi krehkej pôde osobných vzťahov, rodinného života, súkromia a to je veľmi citlivá téma, pretože Súdna rada by teda sa nemala stať porušovateľom základného práva na súkromný život, na rodinný život. Takže bolo to také, že väčšina podľa môjho názoru, ľudí, ktorá to sledovala, aj sa ozvali hlasy z justície, to považovala za nenáležitý spôsob dialógu, niekto to hovorí že vypočúvania, ale dialógu troch sudkýň so sudkyňou. To je názor, ktorý aj ja trochu zdieľam, pretože všetky tieto veci sa dali vysvetliť úplne pokojne, pretože my sme nemali žiaden poznatok o tom, že vy osobne vzťah medzi pani Tódovou a sudkyňou Záleskou v konkrétnej veci indikoval alebo vyvolal nejaké pochybnosti o jej nezaujatosti v konkrétnej veci, alebo prípadne nejaké porušenie nejakého právneho alebo etického práva v konkrétnej veci. Ale samozrejme, viete ja som už v prvej reakcii a to si nikto nevšimol veľmi, povedal na to, že ten škandál a toto, čo sa stalo, by mohlo slúžiť ako návod alebo ak podnet k tomu, že poďme sa baviť o tom. ako definovať z hľadiska súdnictva vzťah sudca - novinár, sudkyňa - novinárka vo všeobecnosti. Ale prečo? Pretože to je veľmi dôležité a tento podnet by som ale chcel ale riešiť vo všeobecnej polohe. Čiže nie vec Tódová, Záleská, ale sudkyne – novinárky. A to znamená, že keby sme sa rozhodli teraz po septembrovom zasadnutí to riešiť vo všeobecnosti, tak by vznikla napríklad aj veľmi otvorená otázka: Tie tri členky Súdnej rady častokrát poskytujú rozhovory bulvárnemu médiu. Len tie tri. Dokonca tam sa objavili rozhovory v eReporte, v alternatívnych médiách, dokonca dnes ráno som čítal rozhovor v Hlavných správach.”

Eugen Korda:

“Vážne?”

Ján Mazák:

“Áno, sudkyňa Pružinec poskytla rozhovor Hlavným správam. Takže poďme riešiť toto. Prečo nielenže Záleská s Tódovou, ale prečo tie tri sudkyne tak sú obľúbené v Denníku Plus jeden deň, v týždenníku Plus 7 dní. Týždenník Plus 7 dní dokonca bol pozvaný do bytu Marcely Kosovej. Nafotil si byt, pani sudkyňa poukazovala celý byt. Tak prečo jednu sudkyňu Slovenskej republiky spomedzi 800 vybral denník Plus 7 dní do takejto, by som povedal publicistiky, že trestná sudkyňa, ktorá robí veľmi ťažké veci, ich uvádza do vlastného príbytku. A hovorím, prečo tieto stále tam dostávajú ten priestor. A stále hovoria veci, ktoré napríklad pred zasadnutím so sudkyňou Záleskou už dopredu indikovali, že treba jej asi pozastaviť výkon funkcie, treba to riešiť, treba to trestať, treba to pustiť. Nie, riešme potom širší etický problém. Ale keď ho budeme riešiť, ho budeme riešiť aj dajme tomu z toho hľadiska, že keď ja napríklad poskytnem rozhovory len Sme, Denníku N, Týždňu, Ivanovi Megovi a tak ďalej, či to je v poriadku ako člen Súdnej rady a predsa či to môžem? A keď nie, prečo? A keď áno, za akých okolností. Riešme to všeobecne. Ale prosím, vynechajme z toho rodinný vzťah medzi pani Záleskou a pani Tódovou, ten je nedotknuteľný. Do toho vstupovať znamená porušovať ústavu, Chartu základných práv Európskej únie a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O všeobecnom aspekte sa nebudem baviť. Budem veľmi rád ak si to vyjasníme, ale hovorím veľmi komplexne.”

Eugen Korda:

“Tak to som rád, že to hovoríte. Len aby to neskončilo tak, že sa potom dohodnete vy sudcovia, že s novinármi, že nebudete hovoriť vôbec.”

Ján Mazák:

“No neviem, či to nemám brať ako urážku. Ale predsa to nie je normálne súdiť to. Súdna rada, my sme povinní komunikovať s médiami.”

Eugen Korda:

“V Čechách sudcovia väčšinou nemajú problém vystúpiť pred kamerami, len tu je problém.”

Ján Mazák:

“Ale prečo, pretože ak vy viete, že ste skutočne spravodlivým sudcom, že konali ste nestranné, nezávisle, ale že ste rozhodli zo svojho presvedčenia, tak prečo by ste sa mal báť. Veľmi dobrý príklad bol príklad tohto sudcu, ktorý nezobral pána Dědečka do väzby. To bol sudca Marek Filo. On pokojne predstúpil a povedal prečo.”

Eugen Korda:

“Áno a to mi bolo sympatické veru.”

Ján Mazák:

“Teraz je sudcom Špecializovaného trestného súdu a ja musím povedať, že ja som bol prvý, ktorý sa veľmi tvrdo ohradil voči médiám, ktoré ho kritizovali, pretože on rozhodol korektne podľa svedomia svojho, čo videl v spise, ako to vyhodnotil. Tam nebol žiaden bočný úmysel nič také, čo by indikovalo, že rozhodol to z iných dôvodov ako zo skutkových a podľa toho, aká judikatúra existuje k väzobným stíhaniam takýchto ťažkých trestných činov.

A samozrejme, jeho právny názor bol opravený v úvodzovkách. A ja som ho podporoval. Najväčšia aká, by som povedal perlička z toho prípadu je taká, že keď som ho tak bránil, tak prišli za mnou dvaja alebo traja kolegovia, ty počúvaj, čo ho tak brániš, však on v januári 2021 popísal výzvu na tvoje odstúpenie. A hovorím, to čo ste sa ako, to preto je on zlý sudca, že jemu sa Mazáka nepáči v kresle predsedu Súdnej rady? Tak sa mu nepáči, podľa neho to nevykonávam dobre, podpísal tú výzvu, ale je to dobrý sudca, spravodlivý a podľa mňa ešte aj

statočný, pretože sa postavil pred médiá a pokojne to obhájil. Keď budú takí sudcovia, tak u takých sudcov ani verejné mienka, ani médiá nezlomia sú schopnosť spravodlivo, neustranne a nezávisle súdiť, aj keď sa budú myliť, lebo sudca je človek ako vy. Proste to je ľahko posudzovať niečo, ale."

Eugen Korda:

"Ja sa nemýlim. Ale nie."

Ján Mazák:

"Ale to je správne povedať, že sa človek nemýli, môže to vtedy, ak sa nerozhoduje o ničom. Ale keď sa rozhoduje o tom, že niekto spôsobil smrť piatich ľudí takým tragickým spôsobom, tak nemôžete sa dávať unášať len tou tragickou udalosťou. Ale musíte vyhodnotiť množstvo aspektov. A ten sudca to urobil a poctivo to napísal."

Eugen Korda:

"No veď to sa mi páčilo, mne sa teda nepáčilo, že ho pustil toho Dedečka, ale páčilo sa mi, že sa postavil k tomu čelom ten sudca, to sa mi páčilo."

Ján Mazák:

"Viete prečo? Lebo bom presvedčený, že nemôžete mu vyčítať nič iné, iba to, že rozhodoval nezávisle a neustranne. Lebo to je ten problém, že častokrát sa sudca preto nepostaví pred médiá alebo viackrát, lebo necíti sa príliš istý a novinári, či sa to niekomu páči alebo nie, sú ozaj poväčšine bystrí ľudia a vycítia, vycítia faloš. Alebo vycítia, že hovoríte veci, ktoré nesedia z bežnej formálnej logiky."

Eugen Korda:

"Teraz necítim nič."

Ján Mazák:

"To som rád, ďakujem pekne."

Eugen Korda:

"Pán Mazák, pôjdeme ku koncu, že všetko je pekné, tá nezávislosť sudcov a tak ďalej a tak ďalej, ale pred vami tu sedela pani Vášáryová a tá hovorila, my sme sa bavili o voľbách. A tá hovorila také veci, však od vás to nechcem ako od predsedu Súdnej rady, aby ste to hovorili, ale ona to vravela, že po tých voľbách keby chcel Fico ovládnuť ten štát a vymenovala explicitne, ktoré inštitúcie musí ovládnuť a spomenula tam Ústavný súd a vlastne celé súdnictvo. Je to možné urobiť?"

Ján Mazák:

"Ono to je, pozrite sa, aj za predpokladu, že by v tejto krajine vládol Smer, dajme tomu s ostatnými alebo s niektorými ďalšími politickými stranami alebo hnutiami, tak pozrite sa, v Súdnej rade Slovenskej republiky sú traja nominanti za vládu, traja nominanti za Národnú radu a traja nominanti, ktorých vymenováva pani prezidentka. Čiže minimálne by dokázal odvolať 6 členov Súdnej rady, vláda by dokázal odolať, aj Národná rada. No keby to bolo z politických dôvodov, tak bolo by to úplne korektné. Ale táto nastupujúca imaginárna vláda Smeru a spol by ťažila z toho, čo je v Ústave Slovenskej republiky, že člena Súdnej rady možno odvolať aj bez uvedenia dôvodu. To nám Európska komisia vyčíta už tretí rok, mám taký dojem. No bez akéhokoľvek dôvodu, ja si osobne myslím, že nikto z nás, ktorý je v Súdnej rade, takto že menovaný vládou alebo zvolený v Národnej rade by veľmi neašpiroval na to, reprezentovať v Súdnej rade vládu a parlament za vlády Smeru a spolu. Takže pravdepodobne by sme rezignovali na svoje funkcie aj bez nejakého odvolávania. Ale neviem

sa k tomu presne vyjadriť, pretože osobne sa nazdávam, že Súdna rada ako ústavný orgán by mala dokončiť, každý člen by mal dokončiť svoje funkčné obdobie tak, ako bol zvolený alebo vymenovaný. Otázka je, že ústavne, zákonne a technicky je to reálne. To už ostáva. A samozrejme keby takto túto časť ovládol, ovládol nový politický subjekt alebo nová vládna koalícia, tak potom v tej Súdnej rade sa zmenili pomery. A tá zmena pomerov by mohla viesť aj k tomu, že nielenže bude nový predseda a podpredseda Súdnej rady, to nie je až také podstatné, ale že celá Súdna rada by zrejme zmenila filozofiu.”

Eugen Korda:

“Mohla by začať čistiť.”

Ján Mazák:

“Dokonca by som povedal, že ja som teda aj napísal do Denníka N, že ja nebránim pani Záleskú, ja som ju dvakrát v živote videl. Ale ja bránim tomu, aby sa takýto problém, ako sa rieši s ňou s pani Tódovou, nedal využiť na vytvorenie modelu, ako sa zbaviť nepohodlných sudcov. Lebo vždy na niekoho viete našíť nejaké domnienky a nejaké fakty, vy ste toto, vy ste tamto, vy ste písali. To je, to je veľké nebezpečenstvo, lebo netreba zabúdať a ja sa usmievam, keď niekto povie, tu už nespomínajme Harabina, už to je za nami. Ako je to za nami? To vôbec nie je za nami a tie jeho metódy sú tu úplne živé a stále ešte tie jeho klony v justícii pôsobia a naopak vylepšujú tie jeho metódy, lebo on bol taký priamočiary, krutý, agresívny a neznaša odpor a sa nezaoberal nejakými sofistickovanými metódami ako perzekvovať svojich odporcov. Teraz už vznikajú také, že pani Záleská by už tretí, štvrtýkrát mala prísť pred Súdnu radu, ale prečo?”

Eugen Korda:

“Lebo súdi to, čo súdi.”

Ján Mazák:

“Ale to je jedno z veľmi, by som povedal, jedno z logických vysvetlení, ktoré treba brať do úvahy. Ale ja osobne sa nazdávam, že to treba vydržať, doslova a do písmena a, samozrejme, keď sa menia tie politické pomery, tak ako som to naznačoval, treba aj na to hľadiť ako niečo, čo je v demokratickom a právnom štáte výsledkom demokratických volieb, a potom aj usporiadanie niektorých ústavných orgánov, u Ústavného súdu je to ťažšie, lebo tam siahnuť na sudcov Ústavného súdu nie je také jednoduché. Skôr by som povedal, že je to takmer vylúčené, ako na zostavu v Súdnej rade Slovenskej republiky, ktorej 9 členov je volených sudcami a 9 je vymenovaných aktuálnou politickou mocou. To je, aj tá výmena by bola viac-menej legitímna, ale viedlo by to k tomu, že by sme sa nielenže vrátili do minulosti, ale by sme opäť zrazili justíciu na kolena, pretože ten proces, aj keď sa niekomu nezdá, tak poviem len jedno číslo, v roku 2006 a nasledujúcich dôvera v nezávislosť súdnictva sa pohybovala na 7 percentách. Teraz podľa poslednej správy Európskej komisie nie je to nejaké terno, ale je to 34 percent.”

Eugen Korda:

“A to je dost’.”

Ján Mazák:

“To je veľký rozdiel. A ten trend by sa dal ako uchopiť a dalo by sa to zveľaďovať. Ale znovu zdôrazňujem, je to v rukách sudkýň a sudcov a znovu ešte raz to podčiarknem, aj keď ma kvôli tomu napadajú, vidím veľkú šancu v tom, že tí mladí, ktorých sme skoro 200 mladých sudkýň a sudcov preverili za môjho pôsobenia v Súdnej rade, to budú ochotní, schopní urobiť

a budú občiansky a sudcovsky statoční, lebo to je ich celoživotné povolanie. Predsa nemôžu žiť v takom bahne. V takom bahne, v ktorom stále sa budú tieto kauzy a toto vracat' sa a korupcia, a ste neuplatní. Lebo to bahno je viac-menej niekedy aj imaginárne, ale to máte tak, ako som s bývalým podpredsedom Najvyššieho súdu Jurajom Majchrákom, ktorý žiaľ spáchal samovraždu, hovorili sme o tom, že viete to stačí, keď do 100 litrov čistej vody dve kvapky 2 kvapky benzínu a už je tá voda celá kontaminovaná a to je aj v justícii. Proste príde človek na súd a je tam sudca, ktorý je úplatný. V celom svojom okolí bude rozprávať, že justícia je úplatná. A to je, to je základný problém. Na tom treba každý deň pracovať a záver je taký, že nech sa nikto v justícii nespolieha na to, že nejaký Mazák alebo Súdna rada, alebo minister spravodlivosti napravia reputáciu súdnictva. Tá je výlučne v rukách sudkýň a sudcov, ale tak výlučne, že to je až ohurujúce, že prečo si to úplne neuvedomujú všetci, ktorí sú v justícii, a prečo sa neozvú pri každej mozgnej skrivodlivosti alebo neprávosti, ktorá sa deje okolo nich, alebo keď sledujú, že sa deje niečo nedobré. Výrazným príkladom toho, že môže byť niekto aj statočný, je predsedníčka Okresného súdu vo Zvolene, ktorá aj na úkor svojho zdravia úplne pokojne dala disciplinárne stíhať sudcu, ktorý odmietol nosiť rúško. A robila všetky možné opatrenia a úkony, aby uchovala na súde atmosféru, poriadok, disciplínu a súčasne aby zabezpečila výkon súdnej moci. A pritom je to predsedníčka okresného súdu, ktorá začala na tom súde ako administratívna sila. Veľmi statočný človek. Sú aj viacerí takí, ale treba jednoducho denne pracovať, aby sa nebáli. Keď sa objaví niečo nekalé, všetci by mali povedať, človeče, ty tu nepatíš a vytesníme ťa vonku. Takého človeka vytesnia okamžite."

Eugen Korda:

"Áno, tak toto si nemyslím, že bude fungovať. To ešte potrvá nejaký čas, kým tí sudcovia dospejú k tomuto. O tom svedčí aj tá Súdna rada, kde tie tri sudkyne sa tak nechutne navádzali to pani Záleskej. Ja sa vám chcem poďakovať pán Mazák a chcem vám popriať jednu vec, že tí politici nenájdu tie tri kvapky benzínu, ktorý nalejú do tej sudcovskej vody. Ďakujem za rozhovor"

Ján Mazák:

"Ja ďakujem za pozvanie. Všetko dobré."